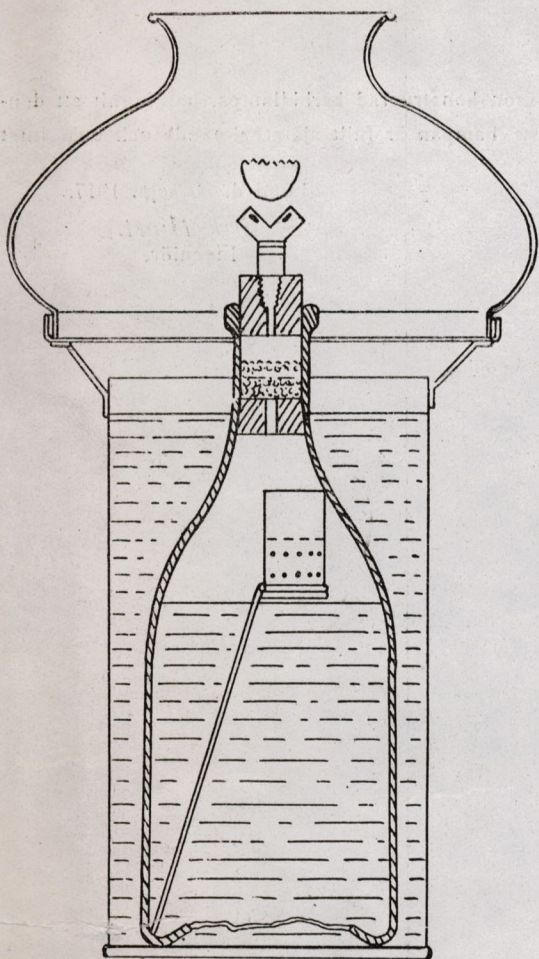

Kand. Bengtssons Karbidlampa.

Lampan består av följande delar.

1. Vattenbehållaren. En bleck- eller glasburk ungefär 3 decimeter hög, 1,2 decimeter i diameter eller mera.
2. En tombutelj, helst en champagne-tombutelj, hela.
3. Karbidbehållaren. En mindre upptill öppen bleckburk, omkr. 8 cm. hög och 3 cm. i diam.

Tillverkningen.

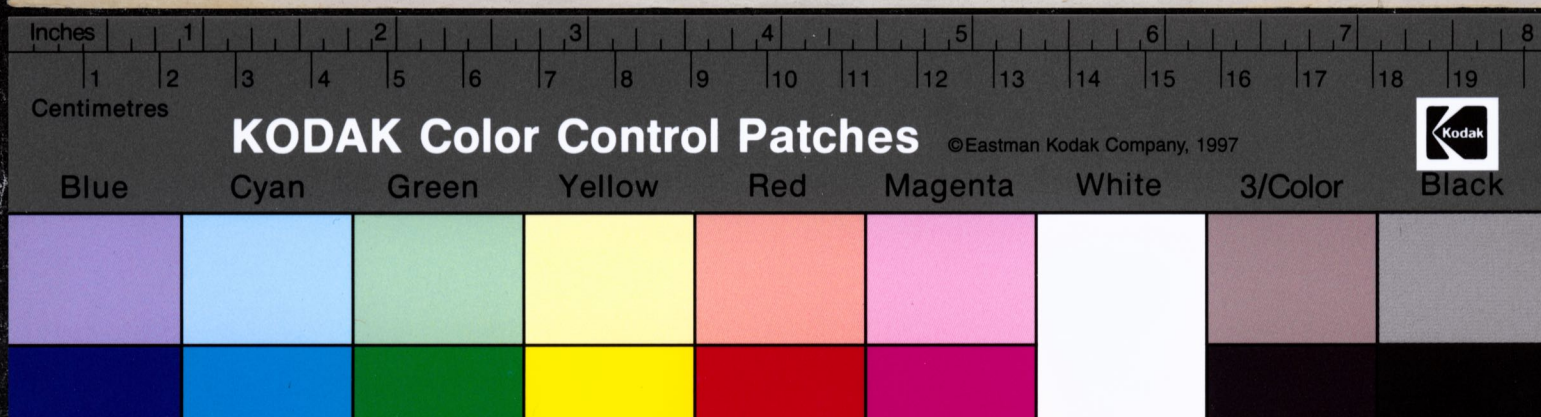
Flaskans botten knackas sönder med lämpligt tillhygge och öppningen göres så stor att karbidbehållaren med lätthet kan föras in genom öppningen. Dock låter man en kant av botten invändigt sitta kvar. I flaskans hals placeras en propp av trä eller god kork så att den lufttätt sluter till. Genom korken eller proppen borrar ett hål av ett par eller 3 mm. diameter. Övre delen av detta hål göres vidare så att man kan skruva in en brännare sådan som användes till en vanlig cykellykta. Denna måste skruvas in så att den sluter gastätt till.

Till min lampa har jag gjort en "patentkork" sådan som användes till sodavattensflaskor. I stället för porslinsplattan har jag gjutit en sådan av bly. Denna är försedd med ett hål i vars övre del brännaren är fastskruvad. Detta erbjuder den fördelen att man kan öppna flaskan upptill. Den vanliga röda gummiringen till packning får icke saknas. Under denna "patentkork", ett stycke nere i flaskhalsen insättes genom botten av flaskan en vanlig kork, försedd med ett borrhål. Ovanpå denna kork lägges litet bomull, vilket filtrerar gasen. Detta ombytes ofta, enär det snart blir fuktigt.

Karbidbehållaren förses med ett lämpligt skaft t. ex. omlindas ett stycke ståltråd så att burken då den placeras inne i flaskan kan hållas uppe av detta skaft, vilket sättes med den av botten kvarvarande delen såsom stöd. Karbidbehållarens väggar förses nedtill med några hål av t. ex. en syl.

Lampan tändes och fungerar på följande sätt.

Om flaskan är försedd med lös propp, vilken jag kallat patentpropp stänges denna. Karbidbehållaren fylls **till hälften** med karbid och placeras på ovan angivna sätt inne i flaskan, och bör skaftet vara så långt, att karbidbehållaren sitter uppe i övre tredjedelen av flaskan. Härefter nedsättes hela buteljen i

vattenbehållaren, som fylles med vatten till ett par tum nedanför övre kanten. Vattnet strävar att stiga upp inne i flaskan och luften härstädes prässas så småningom ut genom brännaren. Vattnet stiger i flaskan tills det når karbidbehållarens nedre kant. Då först bildas acetylengas, som genom vattentrycket prässas ut genom brännaren och lampan kan tändas. Nu hindrar gasen inne i flaskan vattnet att stiga högre än som behövs för att ny gas skall bildas i samma proportion som den förbrännes. Lampan är således självreglerande.

Åvanpå vattenbehållaren kan ju lämpligen placeras någon ställning på vilken en vanlig lampkupa eller något dylikt kan apteras.

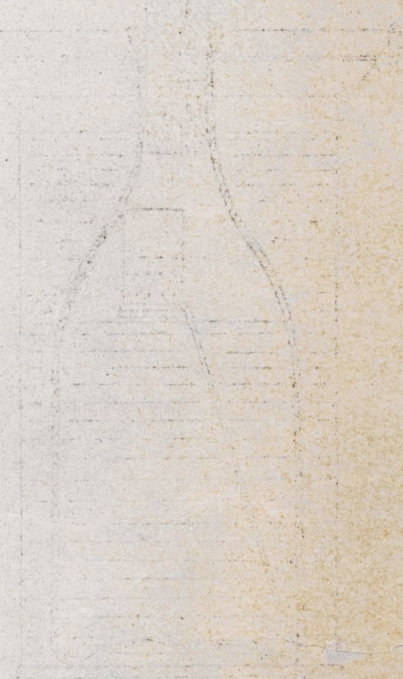
För släckning av lampan finnes ingen särskild anordning. Lämpligen får den brinna tills karbiden är förbrukad. Lyfter man något i buteljen släcks lampan, men gas fortsätter att bildas, strömmar fortfarande ut genom brännaren och förorsakar os.

Intyg.

Undertecknad, som undersökt och provat en av Kand. Anton Bengtsson konstruerad karbidlampa, har funnit att den samma är av enklaste konstruktion med en ljusstyrka av c:a 7 normaljus. Lampan är fullt självreglerande och enär intet slutet rum finnes, fullkomligt explosionsfri.

Lund d. 20 sept. 1917.

Erik Hjort.
Ingeniör.

Antons karbidlampa. En teknisk beskrivning av lampans konstruktion och användning. Texten beskriver lampans delar, inklusive vattenbehållaren, brännaren och ljusregleringen. Den nämner också lampans ljusstyrka och säkerhetsfunktioner.

A. B. Skanska Centraltryckeriet. 1017

